

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: D. S., státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 28. 7. 2023 jako nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni žádost o dočasnou ochranu ze dne 28. 7. 2023 pro nepřijatelnost, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku obnovit stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je státní občankou Ukrajiny, kde probíhá válka. V současné době má žalobkyně udělenou dočasnou ochranu v Litevské republice, dne 28. 7. 2023 však o tutéž ochranu

požádala v České republice. Ministerstvo vnitra její žádost téhož dne označilo za nepřijatelnou právě z důvodu, že už jí dočasnou ochranu udělil jiný členský stát EU [s odvoláním na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, dále též “Lex Ukrajina”].

2. Žalobkyně to považuje za nezákonný zásah do svých práv a podala u Krajského soudu v Brně dne 9. 8. 2023 žalobu na ochranu před tímto zásahem.

II. Argumentace žalobkyně

3. Žalobkynina argumentace spočívá v tom, že je výše popsáný postup žalovaného v rozporu s unijním právem. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina je soudní přezkum v obdobných věcech vyloučen. Tato nepřijatelnost je však v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001, která taxativně upravuje důvody pro vyloučení osob z poskytnutí dočasné ochrany. A žalobkyně pod tyto případy nespadá. Lex Ukrajina šel nad rámec výše uvedené směrnice. K tomuto názoru se už přihlásilo několik krajských soudů (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 25. 7. 2022, čj. 59 A 45/2022-30; rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2023, čj. 18 Az 14/2023-20).
4. Evropská komise ve svém dokumentu s často kladenými otázkami k dočasné ochraně uvádí, že osoby mají právo zvolit si členský stát, v němž požádají o dočasnou ochranu. Členské státy pak mají povinnost zajistit práva podle směrnice o dočasné ochraně bez ohledu na to, zda se dotyčná osoba dříve registrovala v jiném členském státě. Z tohoto důvodu nemůže členský stát odmítnout poskytnutí dočasné ochrany.
5. Popsaná pravidla respektuje většina členských států EU. Žalobkyně konkrétně poukazuje na praxi Malty, Rumunska, Itálie, Belgie, Finska nebo Slovenska. Členské státy uznávají právo Ukrajinců přesunout se do jiného členského státu a získat dočasnou ochranu tam.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Směrnice o dočasné ochraně vůbec nepředpokládá, že by osoba se statutem dočasné ochrany v jednom členském státě mohla tentýž status získat v jiném členském státě. Je-li cizinec držitelem dočasné ochrany, nelze na něj nahlížet jako na osobu vysídlenou. Je osobou usazenou v členském státě, ze kterého přichází. Zřejmě proto směrnice obsahuje čl. 11, který upravuje povinnost členského státu, který cizinci přiznal dočasnou ochranu, převzít ho zpět, pokud se na území jiného členského státu nachází neoprávněně. Členské státy se sice dohodly, že toto ustanovení nebudou aplikovat. To má však pouze ten důsledek, že členský stát, na jehož území neoprávněně pobývá držitel dočasné ochrany přiznané jiným státem, nepřemístí tohoto cizince do státu, který mu dočasnou ochranu přiznal. Nic to však nemění na tom, že cizinec může mít dočasnou ochranu udělenou pouze v jednom státě.
7. Podobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, čj. 2 Azs 178/2022-46, podle kterého si Ukrajinci mohli zvolit, v jakém státě požádají o dočasnou ochranu. Po jejím udělení ale nemohou libovolně měnit členský stát, v němž dočasnou ochranu získali. Ani nemohou žádat o dočasnou ochranu v dalších členských státech.

8. Směrnice o dočasné ochraně nijak neřeší, jak by měly členské státy naložit se žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, pokud někdo již má dočasnou ochranu přiznanou v jiném členském státě. Ponechává to na vnitrostátním právu členských států. Česká právní úprava proto směrnici o dočasné ochraně neodporuje.
9. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně mají členské státy přijímat osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Unie a mají se vyjádřit číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Česká republika udělila v přepočtu na počet obyvatel nejvíce dočasných ochran. Své kapacity v podstatě vyčerpala. Směrnice předpokládá, že by v členských státech měly probíhat relokace s ohledem na vytíženost kapacit jednotlivých států. K aktivaci takového mechanismu ale nedošlo. Česká republika proto má právo reagovat na hrozící vyčerpání národních kapacit. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti s ohledem na podání žádosti o dočasnou ochranu nebo získání dočasné ochrany v jiné zemi je legitimním odrazem zásady uvedené v čl. 25 směrnice o dočasné ochraně.
10. Dokumenty Evropské komise, na které žalobkyně odkazuje, nejsou právně závazné. Evropská komise navíc nemůže závazně vykládat právo EU. To může činit pouze Soudní dvůr. Pro Česko není závazná ani praxe ostatních členských států. Jestliže některé členské státy postupují v souladu s doporučeními Evropské komise, nezavazuje to Česko, aby postupovalo stejně. Český zákonodárce zvolil jiné řešení, které reflektuje snahu zabránit účelovým jednáním a zneužívání dočasné ochrany k jiným cílům.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
12. Žaloba je důvodná.

Právní úprava

13. Podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie. Podle druhého odstavce téhož ustanovení pak Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky cizinci nepřijatelnou žádost vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti. Druhá věta § 5 odst. 2 Lex Ukrajina pak v případě nepřijatelné žádosti vylučuje soudní přezkum.
14. Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o dočasné ochraně upravuje důvody pro vyloučení z dočasné ochrany v čl. 28. Podle něj mohou členské státy vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud
 - (a) existují závažné důvody se domnívat, že
 - i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů
 - ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívající dočasné ochrany;
 - iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo

(b) pokud existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

Žaloba je přípustná

15. Nejprve se soud zabýval přípustností podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 46, § 82 a § 85 s. ř. s., a dospěl k závěru, že je přípustná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, formuloval podmínky, které musí být kumulativně splněny pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s.: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Skutkový stav věci, jak jej soud popsal v 1. odstavci tohoto rozsudku, není sporný.
16. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, že jí Ministerstvo vnitra vrátilo žádost o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelnou. Tím ministerstvo nepochybně zasáhlo přímo do jejích individuálních práv. Přitom nejde o rozhodnutí, ale o faktický úkon bez formalizovaného procesu (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, čj. 55 A 6/2023-44, body 6-8; rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 25. 7. 2022, čj. 59 A 45/2022-30, bod 28; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, čj. 11 A 80/2022-79, body 45-51). Tímto byly splněny podmínky 1, 2, 4 a 5, které soud popsal v předchozím odstavci. Otevírala by se tak cesta k přezkumu k tomu, zda šlo o zásah zákonný.
17. S otázkou přípustnosti žaloby ovšem ještě souvisí zákonná výluka ze soudního přezkumu. Při vrácení žádosti postupoval žalovaný podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina, přičemž druhý odstavec tohoto ustanovení vylučuje soudní přezkum vrácení žádosti pro nepřijatelnost. I žalovaný však ve svém vyjádření připouští, že se proti jeho postupu lze bránit formou tzv. zásahové žaloby. Stručně řečeno je uvedena výjimka ze soudního přezkumu v rozporu s unijním právem, proto ji soud nemůže aplikovat. Článek 47 Listiny základní práv EU garantuje každému, jehož práva a svobody jsou zaručeny právem EU, právo na účinný prostředek nápravy před soudem. A žalobkyně taková práva má, protože se na její postavení vztahuje směrnice o dočasné ochraně. Tento závěr potvrzuje bohatá judikatura, citovaná v předchozím odstavci, která se této otázce podrobně věnovala (srov. zejména rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 55 A 6/2023-44, body 9-22; rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11 A 80/2022-79, body 21-36). Proto na ni zdejší soud pouze odkazuje.

Vrácení žádosti bylo nezákonné

18. Spor se vede o to, zda je žádost žalobkyně o dočasnou ochranu nepřijatelná proto, že už ji má udělenou v jiném členském státě EU.
19. Nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina už musely soudy několikrát řešit. Proti žalovanému směřovalo už několik žalob na ochranu před nezákonným zásahem, neboť jako nepřijatelné vrací žádosti Ukrajinců, kteří mají nebo měli dočasnou ochranu přiznanou v jiném členském státě EU (či o ni žádali) a následně o ni požádali též v ČR. A žalovaný svůj postoj odůvodňuje stále stejnými argumenty. Ty však

minimálně před krajskými soudy neměly úspěch. I proto bude krajský soud v mnohém odkazovat na dřívější rozhodnutí jiných krajských soudů.

20. V rozsudku ze dne 17. 5. 2023, čj. 55 A 6/2023-44, se Krajský soud v Plzni zabýval osudem žadatelky, která tu požádala o dočasnou ochranu, ačkoliv ji již obdržela ve Finsku (následně ji však ztratila). Krajský soud v Plzni v této věci konstatoval, že česká právní úprava Lex Ukrajina je v ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v zákoně Lex Ukrajina vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice o dočasné ochraně. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany. Mohou ji pouze zvýšit (srov. body 25-39 citovaného rozsudku).
21. Vztahem vnitrostátního práva a směrnice o dočasné ochraně se zabýval též Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, čj. 41 Az 28/2023-42, byť na půdorysu kauzy odnětí dočasné ochrany a v režimu žaloby proti rozhodnutí. Zdejší soud si tam kladl otázku, zda lze důvody pro neudělení dočasné ochrany rozšiřovat nad rámec směrnice o dočasné ochraně. Dospěl k závěru, že to možné není. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně je totiž taxativní. Vyrovnal se argumentačně též s odlišnými názory vyslovenými Krajským soudem v Českých Budějovicích a (v jednom případě i) Nejvyšším správním soudem (srov. body 26-45 citovaného rozsudku).
22. Závěr o rozporu české úpravy nepřipustnosti žádosti o dočasnou ochranu v Lex Ukrajina s evropským právem rozhodně není ojedinělý (srov. dále též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, čj. 11 A 80/2022-79; rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2023, čj. 55 A 12/2023-95 a ze dne 27. 6. 2023, čj. 57 A 20/2023-66; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, čj. 6 A 77/2022-52).
23. K obdobnému závěru o nepřipustném rozšiřování důvodů pro neudělení dočasné ochrany dospěl už dříve také veřejný ochránce práv. Ombudsman se zabýval například případem Ukrajinky, která požádala v České republice o dočasnou ochranu, ačkoliv ji měla v Polsku: „*Směrnice o dočasné ochraně neumožňuje vyloučit osobu z dočasné ochrany z toho důvodu, že by jí byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě. Vyloučení nad rámec důvodů uvedených ve směrnici je nepřipustné*“ (srov. str. 11 zprávy o šetření ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 14372/2022/VOP/VVO, dostupné na <https://eso.ochrance.cz/>). Krajské soudy ve výše citovaných rozsudcích odkazují i na další nezávazné, ale inspirativní zdroje, zejména na názor Evropská komise obsažený v dokumentu s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně.
24. S výše popsanými závěry krajský soud souhlasí a má za to, že dopadají i na nynější věc. Žalovaný je s judikaturou krajských soudů a stanoviskem veřejného ochránce práv nepochybně seznámen. Přesto stále opakuje tytéž argumenty. Krajský soud na ně proto odpoví pouze ve stručnosti, neboť žalovaný už několikrát od správních soudů důkladně odůvodněnou odpověď dostal. Svůj postoj přesto nepřehodnotil.
25. V základu stojí argumentace žalovaného, že směrnice o dočasné ochraně neupravuje souběžné žádosti o dočasnou ochranu v několika členských státech. Proto má český zákonodárce „volnou ruku“ a úprava v Lex Ukrajina je toho výrazem. Takový zjednodušující výklad však není na místě. Žalovaný při svých úvahách opomíjí, že směrnice zapovídá, aby národní úprava postavení cizince zhoršila.

26. Směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 této směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasné ochrany (body 8, 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Úprava ve směrnici o dočasné ochraně je projevem tzv. minimální harmonizace a úroveň ochrany v národních právních řádech může jít pouze „výše“, tedy ve prospěch cizince. Směrnice o dočasné ochraně upravuje v čl. 28 možnost vyloučit určitou osobu z poskytnutí dočasné ochrany z taxativních důvodů. A mezi nimi není možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal v jiném členském státě. Důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobkyně proto nemohlo být, že jí dočasnou ochranu udělila Litva. Takový důvod nepřijatelnosti by byl v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně.
27. Žalovaný pak uvádí další podružné argumenty – nerovnoměrné rozložení cizinců mezi státy, článek 11 směrnice o dočasné ochraně (a související rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), nutnost ochrany před zneužíváním práva a žalobkyně není osobou vysídlenou. Všechny tyto námitky jsou však nedůvodné.
28. Žalovaný poukázal na solidaritu členských států v přijímání cizinců, vyplývající z čl. 25 směrnice o dočasné ochraně. Podle žalovaného jsou totiž kapacity České republiky pro příjem Ukrajinců v podstatě vyčerpány. Zdejší soud žalovanému už ve svém dřívějším rozhodnutí (srov. bod 48 rozsudku čj. 41 Az 28/2023-42) na obdobnou námitku odpověděl, že se Česká republika k nastalé krizi postavila velmi důstojně. A přeplnění kapacit pro příjem Ukrajinců prchajících před válkou je varovné. Nerovnoměrné rozvržení žadatelů o dočasnou ochranu však vyžaduje unijní řešení. V takovém případě nemohou státy volit individuální úpravu, která se protiví účelu směrnice garantovat minimální úroveň ochrany. Rovnoměrné rozdělení žadatelů o dočasnou ochranu nelze zajistit tím, že si členské státy budou zavádět svá pravidla pro odmítání dočasné ochrany.
29. Krajskému soudu je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, čj. 2 Azs 178/2022-46, který podporuje argumentaci žalovaného a ve kterém Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že žadatelé o dočasnou ochranu si mohou vybrat stát, na který se obrátí, ovšem pak jej už nemohou měnit (srov. bod 24 citovaného rozsudku). Zdejší soud svůj nesouhlas s argumentací Nejvyššího správního soudu vyjevil v již citovaném rozhodnutí čj. 41 Az 28/2023-42 (srov. body 44 a 45). Nejvyšší správní soud argumentuje zejména čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, podle kterého „*členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit.*” Za prvé, členské státy se dohodly, že čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nebudou na Ukrajince prchající před válkou aplikovat (srov. bod 2 *právo na volný pohyb* ve sdělení Evropské komise s operačními pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana 2022/C 126 I/01). Za druhé, z článku 11 směrnice o dočasné ochraně Nejvyšší správní soud dovozuje, že dočasnou ochranu lze získat jen v jednom členském státě a nelze jej opustit a žádat o dočasnou ochranu v jiném státě. K tomu však Nejvyšší správní soud dospěl bez bližšího odůvodnění. Jak krajský soud uvedl v bodě 43 rozsudku čj. 41 Az 28/2023-42, občan Ukrajiny by měl mít v jeden moment dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. To platí. Nicméně v praxi se to má projevit tím způsobem, že se může přemístit do jiného členského státu

a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout. Nad rámec uvedeného lze též odkázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2023, čj. 57 A 67/2023-39, který v bodě 18 svou protiargumentaci vůči rozsudku čj. 2 Azs 178/2022-46 též vysvětlil a souhlasil se zdejším soudem.

30. Žalovaný též poukazoval na zneužití práva, které vidí v tom, že Ukrajinci žádají o ochranu v několika členských státech. Zneužití práva nebylo důvodem pro vrácení žádosti, proto se argumentace žalovaného míjí s předmětem řízení. Zneužití práva není ani zákonným důvodem pro nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu. Kvůli zneužití práva by žalovaný mohl zamítnout žádost o dočasnou ochranu, avšak teprve po provedení správního řízení, v němž by žádost věcně přezkoumal (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2023, čj. 77 A 30/2023-68, bod 82, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 12. 6. 2023, čj. 55 A 12/2023-95, bod 89). Ze spisu ani z tvrzení účastníků navíc žádné indicie o zneužití práva na udělení dočasné ochrany ze strany žalobkyně nevyplýnuly – žalobkyně tvrdila, že v ČR o dočasnou ochranu požádala proto, že ji zde má udělenou její sestra, která ji ubytovala a poskytla jí zázemí.
31. Soud nepřisvědčil žalovanému ani v tom, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu, protože má dočasnou ochranu v Litvě. Podle čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně se vysídlenými osobami rozumějí „*státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi či oblast původu nebo byly evakuovány, zejména na výzvu mezinárodních organizací, a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, a na které by se případně mohl vztahovat článek 1 oddíl A Ženevské úmluvy nebo jiné mezinárodní či vnitrostátní akty poskytující mezinárodní ochranu, zejména*
- i) osoby, které uprchly z oblastí ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí;*
 - ii) osoby, kterým vážně hrozí systematické nebo obecné porušování lidských práv, či osoby, které se staly obětmi takového porušování lidských práv“.*

Definice vysídlené osoby je proto zcela nezávislá na tom, zda taková osoba má přiznanu dočasnou ochranu v nějakém členském státě, nebo ne. Stále se nemůže vrátit do země původu za bezpečných a trvalých podmínek - to určuje její status vysídlené osoby (srov. již citované rozsudky Krajského soudu v Plzni čj. 77 A 30/2023-68, bod 80, čj. 57 A 67/2023-39, bod 27, nebo Krajského soudu v Brně čj. 41 Az 28/2023-42, bod 47).

V. Závěr a náklady řízení

32. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou a zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobkyně pro nepřijatelnost byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, přikázal soud žalovanému, aby obnovil stav před zásahem. Žalovaný si tedy – přinejmenším v tomto konkrétním případě – osvojí závěr soudu, že žalobkynina žádost není nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, jelikož dočasná ochrana udělená jiným státem nepřijatelnost nynější žádosti nezakládá.
33. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto by podle § 60 odst. 1 s. ř. s. měla právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Žalobkyně však žádné náklady nepožadovala a od soudního poplatku byla v řízení osvobozena. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 12. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu